



© Zsolnay Verlag / Heribert Corn, www.com.at

---

---

Mircea Cărtărescu (Bucarest, 1956) és poeta, prosista, crític literari i publicista. És considerat un dels escriptors amb més projecció internacional de Romania. Ha guanyat pràcticament tots els premis literaris del seu país i nombrosos premis internacionals, incloent-hi el Premi Berlín de Literatura 2012, el Premi Gregor von Rezzori 2016, el Premi Thomas Mann de Literatura 2018 i el Premi Formentor de les Lletres 2018. Conegut per una prosa acurada, la seva obra retrata l'entropia en la vida contemporània europea i l'anhel d'empatia al cor de la condició humana. Després de l'èxit de crítica i públic de *Solenoid* (Periscopi, 2017) i *L'ala esquerra* (Periscopi, 2018), *El cos* és la tercera novel·la de Mircea Cărtărescu que es publica en català.

---

---

**Antònia Escandell Tur** (Eivissa, 1979) és llicenciada en teoria de la literatura i literatura comparada. Entre els anys 2008 i 2011 va ser lectora a la Universitat Alexandru Ioan Cuza de Iași, al nord de Romania, i des d'aleshores ha participat en diversos projectes amb l'Institut Cultural Romanès i el Festival Internacional de Literatura i Traducció de Iași. L'any 2013 va publicar l'assaig *Chris Marker y La Jetée, la fotografia después del cine* a l'editorial Jekyll & Jill de Saragossa, i ha escrit articles sobre cine, literatura i fotografia en diaris i revistes. Actualment es dedica a la docència del català i a la traducció del romanès. Ha traduït *Solenoides* (Periscopi, 2017) la primera novel·la de Mircea Cărtărescu publicada en català, i *L'ala esquerra* (Periscopi, 2018).

---

---

**Mercedes Monmany, *ABC Cultural*** – «Una poesia i un llenguatge que ho tenyeixen tot, del principi al final. [...] un univers format per fantàstics personatges l'acompanyen en les seves peregrinacions pels carrerons laberíntics i per esquerdes obertes d'una realitat que a vegades és somiada, a vegades imaginada i en altres ocasions viscuda conformant records posteriors que, de moment, es resisteixen a ordenar-se.»

**Domingo Ródenas de Moya, *El Periódico*** – «*El cos* és un llibre desmesurat, d'una opulència imaginativa i de registres i estils que deixen corprès, en què l'autor aboca el seu talent sense reserves ni càlculs. En aquesta exploració cap al propi passat, va més enllà de la mera evocació o de la memòria involuntària proustiana; Cărtărescu trepana les categories temporals i connecta capes de si mateix que només quan s'envaeixen les unes amb les altres li confereixen a ell mateix una identitat subjectiva.»

**Christian Moraru, *American Review*** – «Cărtărescu està conquerint Europa, amb la nostàlgia com a escut i s'endú un premi rere l'altre a França, Itàlia, Alemanya...»

**Fokke Joel, *Die Zeit*** – «Ens trobem davant d'un autor d'una expressivitat il·limitada. *El cos* de Mircea Cărtărescu és una autèntica celebració de narració radical. Som afortunats de poder llegir-lo.»

**Lothar Müller, *Süddeutsche Zeitung*** – «Cărtărescu, que va viure la seva infància en aquella Romania socialista de principis dels anys seixanta i que va sobreviure a una adolescència sota el mandat de Nicolai Ceaușescu quan era adolescent i mentre exercia de professor, integra aquest material biogràfic a la seva proposta, juntament amb la inconfusible aroma del dia

a dia, les olors, els rituals, els sabors del menjar a les cantines, els udols dels tramvies sobre les vies en estat de descomposició.»

**Katharina Teutsch, *Frankfurter Allgemeine*** – «La literatura com a laberint: l'obstinada novel·la *El cos* de Mircea Cărtărescu planteja un experiment bioquímic a través de les eines que ofereix el llenguatge.»

**Wolfgang Schneider, *Deutschlandfunk Kultur*** – «Qualsevol intent de sintetitzar l'argument d'aquest llibre exuberant és en va. La paraula clau seria nostàlgia. Aquesta novel·la evoca la màgia i l'horror de les experiències d'infantesa d'en Mircea, l'alter ego de l'autor.»

**Cinzia Fiori, *Corriere della Sera*** – «Mircea Cărtărescu té una capacitat d'escriptura extraordinària, una densitat en la narració poc usual i un talent per a la imaginació que acaba seduint fins i tot els lectors de novel·les més convencionals. Només cal seguir-lo fidelment i, de sobte, tot es connecta, regalant aventura, coneixement, reflexió i sorpreses.»

***Neue Zürcher Zeitung*** – «La seva novel·la no és menys que una catedral d'imaginació i erudició. Aquesta obra mestra del manierisme de ben segur que catapultarà Mircea Cărtărescu cap als nivells més alts de la literatura europea.»

---

---

**Mircea Cărtărescu**

---

---

# **El cos**

---

---

**ENCEGADOR II**

---

---

*Traducció del romanès d'Antònia Escandell Tur*

---

---

ANTÍPODA, 51



EDICIONS DEL PERISCOPEI

Títol original: *Orbitor. Corpul*

© 2002 by Mircea Cărtărescu / Paul Zsolnay Verlag Wien 2011

Primera edició: novembre del 2020

© de la traducció: Antònia Escandell Tur, 2020

Il·lustració de coberta: collage de Tono Cristòfol a partir d'imatges de

© ruskpp/AdobeStock, 2018

© de la fotografia de l'autor: Zsolnay Verlag / Heribert Corn, www.corn.at, 2020

© d'aquesta edició: Edicions del Periscopi SL, 2020

Publicat per Edicions del Periscopi SL

info@periscopi.cat | *Web*: www.periscopi.cat | *Facebook*: www.facebook.com/Periscopi

*Twitter*: twitter.com/Ed\_Periscopi | *Instagram*: @edicions\_del\_periscopi

Impressió: Romanyà Valls | Sant Joan Baptista, 35 08789 - La Torre de Claramunt  
(Barcelona)

Imprès a Catalunya – *Printed in Catalonia*

Edició a càrrec d'Aniol Rafel, Marta Rubirola i Andrea Rovira

Correcció: Francesc Gil-Lluch, Rudolf Ortega i Miquel Saumell Santaegüènia

Maquetació i disseny de la col·lecció i coberta: Tono Cristòfol

Aquest llibre s'ha imprès amb un paper offset cru de noranta grams i ha estat compaginat amb la tipografia Caslon Pro en cos 11,5.

Dipòsit legal: B 16791-2020

ISBN: 978-84-17339-52-4

La traducció d'aquest llibre ha rebut una ajuda del Romanian Cultural Institute.  
*We acknowledge the support of the Romanian Cultural Institute for this translation.*

Project financed by



Tots els drets reservats. Queda rigorosament prohibida, sense l'autorització escrita dels titulars del copyright, sota les sancions establertes per la llei, la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment, inclosos la reprografia i el tractament informàtic, i la distribució d'exemplars mitjançant el lloguer o préstec públics.

Potser algú preguntarà: «I com ressusciten, els morts? Quina mena de cos tenen?». Insensat! Tu saps que allò que sembres no arriba a tenir vida si abans no ha mort. I allò que sembres no és el cos de la planta que ha de néixer, sinó tan sols un gra de blat o de qualsevol altra planta; i Déu li dona el cos que més li plau, un cos divers per a cada mena de llavor. Tampoc els cossos no són tots iguals: el dels homes és d'una manera; el dels animals terrestres, d'una altra; el dels ocells, d'una altra; el dels peixos, d'una altra. Hi ha cossos celestials i cossos terrenals, però els del cel resplendeixen d'una manera, i els de la terra, d'una altra; la resplendor del sol és diferent de la resplendor de la lluna i diferent de la dels estels, ja que cap estel no resplendeix igual que l'altre. Amb la resurrecció dels morts passa una cosa semblant. Se sembla un cos corruptible, però en ressuscita un d'incorruptible; se sembla un cos sense honor, i ressuscita gloriós; és sembrat feble, i ressuscita ple de força. És sembrat un cos terrenal, i ressuscita un cos espiritual.

Sant Pau, Primera carta als Corintis, 15, 35-44





---

---

# **Primera part**

---

---



Ja no visc res de debò, per més que visc amb una intensitat tal que les simples sensacions no en podrien retre compte. Debades obro els ulls, perquè ja no hi veig. Debades miro de copsar algun so, quiet, en silenci davant la meva finestra oval. És com si en lloc dels meus escassos sentits en tingués miliards, cadascun diferent, cadascun adaptat a estímuls diferents: un per a la forma de la tassa que faig servir per prendre'm el cafè, un altre per a la forma del somni d'anit. Un altre per al xiuxiueig terrífic que vaig sentir ben clar, a cau d'orella, ara fa un parell d'anys, mentre seia, amb el pijama esparracat, amb els peus repenjats al radiador, a la meva habitació de Ștefan cel Mare. Ja no copso els canvis de llum, l'altura del so, el quimisme de les clavellines ni de les aigües residuals, sinó escenes senceres, engolides a la valenta per un sentit virtual que se m'esbadella tot d'una al bell mig de la ment només per a aquella escena vidriosa i fugissera com una ona, que reacciona amb ella, la modifica, l'aplana, l'envaeix com una ameba i formen plegats una altra realitat, remota i immediata, il·luminada per l'enyorança i enfosquida per l'estranyesa. És com si tot el que em passa, perquè em pugui passar, ja m'hagués hagut d'haver

passat, com si tot ja existís en mi, però no corporificat i íntegre, sinó a l'aguait, en membranes rebregades, rudimentàries, fetes un manyoc ben atapeït allà, a l'estructura del cervell —però també a les glàndules i els òrgans, i al meu crepuscle, i als meus casalots enrunats—, tot esperant allà la confirmació i l'aliment procedents de la flama modulada de l'existència, igualment immatura i embrionària. No sento més que el que ja he sentit abans, només puc somiar els somnis que ja he somiat. obro els ulls, però no els obro pas als colors i els contorns, perquè la llum ja no s'esberla en corpuscles per travessar-me el cristal·lí i els estrats transparents de la retina i produir rodopsina a les cèl·lules en forma de bastonet; m'escometen imatges completes, esculpides en la rodopsina i coronades per una aura de serrellets de so i filaments de gustos i olors, de gelor i xardor, de dolor i compassió, d'un gir del cap a la dreta confirmat i contrarestat pel sentit coclear. Venen barris sencers, amb el seu temps, el seu espai i la seva emoció, i sobretot amb el seu grau de realitat —perquè poden ser veritables o somiats, o imaginats, o transmesos a través de les tiges inefables que lliguen les nostres vides i les dels nostres antecessors—, venen llavis i sexes, i tramvies que llisquen per les vies travessant hiverns de neu bruta, ara i adés ve la mare que em porta menjar, de vegades ve en Herman. No podria percebre res de tot això si, d'alguna manera, no se'm refés dins la ment (el meu món), si no s'hi obrissin els borrons oculars, si no em digués a cada instant de la meua vida: «Això ja ho he viscut abans, ja hi he estat, allà», talment com no pots veure la llum si la llum no ha penetrat abans a la zona occipital de la teua vida, formant-hi el sentit per a la llum. Per això la meua vida ja està viscuda i el meu llibre ja està escrit, perquè el passat ho és tot, i el futur, no-res.

No sabia com sostenir l'arquitectura aclaparadora de la meua vida si no en fos, jo mateix, de cap a peus, un dels òrgans

sensitius. I, així com l'ull no pot rebre ni entendre res llevat de la pura llum, perquè és la llum que l'ha esculpit en l'os porós de la meva testa, i així com res més al món no pot rebre ni entendre la llum, així el farcell compacte de pelletes del meu cos, amb l'anatomia i la malenconia dels seus embolcalls, amb la seva estructura tridimensional, difícil d'entendre com la d'un aldehyd, és un sol, gran, únic òrgan sensitiu que respon només als estímuls de la meva vida, aquesta energia que no és ni llum, ni so, ni olor, ni gust, ni sensacions tàctils, ni sinestèsiques, i que tampoc està feta de teixits estrinxolats. Altrament res, mai, no podria pas captar la meva vida, de manera que viatjaria per l'inexpressable com fan bilions d'altres estímuls perquè ningú no hi para esment, com fa la llum en els universos sense globus oculars i com fa el fred en els mons sense epidermis. Soc un gran òrgan sensitiu, sol, esbadellat com els lliris de mar per filtrar, a través de la carn blanca dels meus nervis, el devesall d'aquesta única vida, única mar que em nodreix i em conté. Un sol òrgan sensitiu, una sola cèl·lula sensual, lúcida, que rep tothora el vent solar de la meva vida, amb els seus rivets capriciosos d'aurora polar, amb els seus crepuscles tortuosos i els seus trencs d'alba encegador, que penetren a través de les membranes translúcides, il·luminen els meus ronyons i les meves glàndules salivals, dibuixen amb fluor i arsènic el meu esquelet i tenyeixen de mercuri els meus intestins. Em modifiquen, produeixen alteracions químiques, records i reflexos, imatges i sons, alliberen hormones i somnis i ascensors i nits i rostres monstruosos com no s'han vist mai, i tot aquest flux orgànic i psíquic i tràgic i ètic i musical s'envia ben lluny, a través de la fontanel·la, pels camins ascendents de la Divinitat, a través de sinapsis místiques i axons angèlics cap al quiasme òptic de la ment que ens conté, i d'allà al tàlem del karma i a les projeccions cap a les àrees sensorials, on els sants i els jutges, aplegats en colletes, amb els nimbes daurats

voltant-los les testes transparents, coronats per llengües de foc i cianur, mesuren, sospesen, reparteixen. Transformada en codis i en símbols, en ballets al·legòrics, la meua vida s'estén, deforme, al voltant de la testa de la Divinitat, la protegeix com un arc de Sant Martí, com un homuncle elèctric, de dits enormes, amb milers d'articulacions, amb llavis de saxofonista, però amb un cos minúscul com el d'un vermitxol penjant d'un fil de seda. Perquè la Divinitat és un cervell enorme, una medusa solemne amb miliards de sentits que s'esmuny en la nit abissal, il·luminada per bateries que emeten una llúissor blava esmor-teïda. La seva cúpula palpita dolçament, la seva transparència no és més que amor daurat. Una gran medusa que pensa. Un pensament que pensa, però no dins els límits del pensament, sinó del no-res abissal que l'envolta, com si tota la catedral pulsativa, més gran i més ornamentada i més complexa que el poder del pensament de pensar-la, més daurada que el poder de l'amor d'estimar-se a si mateix, i al capdavant més poderosa que el poder mateix, més imperiosa que la voluntat mateixa, no fos més que un minúscul defecte del no-res que l'envolta, una imperfecció de la mort sense taxa que omple tot el buit, una cavitat impossible de localitzar en la roca de la nit infinita. I a la vegada un accident de l'hiper-no-res, de l'ultra-buit, de la mort elevada a la mort i de l'àlef elevat a l'àlef. De manera que, al capdavant, la Divinitat mateixa no és més que un fantàstic òrgan sensitiu obert al cristal·lí del no-ser, que és, al mateix temps, l'òrgan sensitiu d'un no-ser més amagat. Plecs dins plecs, com una rosa, com una vulva.

Jo, mentrestant, filtro la meua vida. L'engoleixo, la bec, la veig, l'oloro, la mossego, la visc, l'odio, la posseeixo. Com un verm amb quatre compartiments simètrics, transformo la meua vida en impulsos codificats i la transmeto, jeràrquicament, més amunt. La testa i el tòrax reten comptes del paradís, es coloren com el paper de tornassol quan s'amara de beatitud. Pen-

so, respiro i empenyo la meva sang gasosa per les artèries. És el triangle de la meva felicitat, és la piràmide de la meva humanitat i és el meu cor d'àngels cantant damunt la vasta catifa de nervis i músculs del diafragma. Quan soc feliç penso, respiro i em batega el cor. Soc les funcions dels ocells, soc unes ales desplegadas sobrevolant la testa de diamant. Soc tres ulls límpids i blaus esbadellats a les ales d'una papallona. Si fos això i prou —cervell, cor i pulmons—, seria un déu, perquè els déus no tenen vísceres llefiscoses. Seria com una nau espacial avançant a través d'un jet d'aire i sang, propulsant el seu pilot cerebral per entre les estrelles. I ell, l'homuncle, amb el seu vestit nacrat de mielina, maniobriria el seu cos talment com si aquest fos un quadre de comandaments sofisticat, amb els filums de milions de dits recorrent els miliards de pelets i porus del seu cos meditatiu. I la nau vessaria de líquid cefalorraquidi resplendent com un or líquid, i dins la testa del pilot, monstruós de tan bell, un altre homuncle manyuclaria el seu propi cos amb milers i milers de dits com filets de teranyina, i dins la seva testa un altre homuncle levitaria en un líquid daurat. I el cos del més gran seria sempre el cosmos del més petit, i el món i la nit i Déu no serien més que cosmos empaquetats l'un dins l'altre, separats per les parets cada vegada més fines dels ossos de la testa, testes dins testes dins testes dins testes...

Però no només soc un àngel, soc, a més, un dimoni esfeïdor i grotesc, sotjant sota el diafragma com una taràntula peluda. Aquí hi tinc els intestins i els ronyons, i a sota, dins el saquet rosat i arrugat, uns estranys ous que pensen el temps. I el canal per on, empetitit i reduït a un vibrió somiador, viatjo cap al ventre d'un altre univers. Aquí em submergeixo en l'abjecció, descendint a través d'un jet d'orina i esperma. Aquí aleno el foc de sofre de l'infern. I així com, propulsada pel cor i pels pulmons, per l'aire i l'aigua salada, la meva testa, que

serva el cervell, navega pels revolts dels universos, així el foc de l'escrot i la terra dels budells empenyen els espermatozous a través del temps que lacera l'espai, en sentit transversal, formant tots dos una creu de quars imponderable. I vet aquí l'infern: cossos nus d'homes i dones que s'acoblen els uns amb els altres entre gemecs i convulsions, surten eternament els uns dels altres, esquinçant els úters i les vagines, reblint els membres erèctils de lubricants i sang, envellint, esllanguint-se, podrint-se, però alliberant sense parar òvuls i espermatozous, càpsules assassines que il·luminen com els fotons la boca sensual d'altres dones, les cuixes peludes d'altres homes, pares i nens i pares i nens que deixen un rastre putrefacte d'òrgans malbaratats, d'ossos que es fonen lentament dins sepulcres del mateix quars engegador. Ventres que contenen ventres que contenen ventres, com si totes les mares i totes les filles estiguessin tancades l'una dins l'altra, en un reguitzell interminable d'embarassades, una alternança eterna de parets uterines i de fetus embarassats d'altres fetus, úters dins úters dins úters dins úters...

I ves per on que la medusa celestial no és només cervell i no és només pensament, és sexe i amor al mateix temps, i no per una fusió de principis i carns, sinó per la seva identitat essencial, perquè a l'extrem, als extrems dels recambrons rellents, l'hipercervell, que és l'espai, és a la vegada l'hipersexe, que és el temps. I l'hiperespai, que és el pensament, no és més que l'hipertemps, que és l'amor. I l'hiperpensament, que és el tot, no és més que l'hiperamor, que és no-res. I aquest totres, imperceptible, inevitable, inalterable, és justament la meua vida, que copso amb l'òrgan sensitiu del meu cos, esbategant i pipellejant dins la seva aigua, que invento a mesura que ella m'inventa a mi, fins que es densifica i jo em dilueixo i formem junts un complex vida-cos i ja no se sap qui crea i qui saboteja. Perquè la matriu dels meus òrgans imprimeix a la meua vida



una forma codificada, l'única que pot entendre la teva matèria grisa. És a través d'ella, que t'envio l'olor dels meus cabells i el sabor dels meus llavis. El color dels meus ulls i la consistència de les meves ungles. Tot ho tens en aquest gran codi únic, en aquest còdex, en aquest llibre il·legible, aquest llibre.

---

---

## Índex

Primera part.....	9
Segona part.....	141
Tercera part .....	445
Notes.....	579

---

---



---

---

Aquest llibre s'ha acabat d'imprimir als tallers de Romanyà Valls el mes de novembre del 2020.

*El cos, Encegador II* ha estat possible gràcies a la feina de l'escriptor Mircea Cărtărescu, la traductora Antònia Escandell Tur, els correctors Francesc Gil-Lluch, Rudolf Ortega i Miquel Saumell Santaeugènia, el dissenyador i maquetista Tono Cristòfol, la cap de premsa Núria Alemany, els editors Aniol Rafel, Marta Rubirola i Andrea Rovira, l'estudiant en pràctiques Abel Espinosa, els treballadors de la distribuïdora UDL i els de la impremta Romanyà Valls.

A Edicions del Periscopi apostem per la bona literatura en català i creiem que aquesta mereix arribar al major nombre possible de persones. És per això que, si el llibre us ha agradat i considereu, com nosaltres, que el talent, l'originalitat, l'esforç, la il·lusió i la professionalitat mereixen ser recompensats, us animem a tenir present *El cos, Encegador II* quan feu alguna recomanació literària.

---



EDICIONS DEL PERISCOPI

[www.periscopi.cat](http://www.periscopi.cat)



---

---

## Trilogia *Encegador*

*El cos* és la segona part d'*Encegador*, la trilogia que vertebrava juntament amb *L'ala esquerra* (Periscopi, 2018) i *L'ala dreta* (en preparació).

---



### **L'ala esquerra**

**ENCEGADOR I**

ANTÍPODA, 30

*L'ala esquerra* és la primera part d'*Encegador*, un monument literari concebut en forma de papallona que narra un viatge vital a través d'un Bucarest on es fonen l'experiència personal i el temps històric. Aquest volum se centra en la infantesa i la joventut del protagonista, un trajecte mitològic i fantasmal on les estàtues cobren vida i els records familiars esdevenen llegendes fosques. Cărtărescu es mostra en aquest llibre en tota la seva esplendor.

Membres de la Securitate, lluites entre àngels i dimonis, papallones gegants i la connexió amb la figura materna són només alguns dels elements d'aquesta novel·la salvatge i imaginativa, una obra visionària que conclou amb una crida a les armes espiritual.

---



## **L'ala dreta**

### **ENCEGADOR III**

EN PREPARACIÓ

L'últim volum d'*Encegador* se centra en l'evolució d'en Mircea, ja adult, durant la revolució romanesa de 1989 i la fi del règim comunista de Ceaușescu. En el mateix Bucarest oníric i màgic de les dues parts anteriors, el protagonista exposa la seva crítica a la gestió d'aquesta crisi, alhora que rememora la relació amb la seva mare i la família per plantejar-se, per última vegada, què fa la identitat i com ens expliquem a nosaltres mateixos.

Amb somnis surrealistes, visions horrorífiques i una capacitat enorme de descripció, Mircea Cărtărescu tanca amb aquesta última part una de les trilogies més rellevants del segle xx i s'erigeix com un dels escriptors més notables de tot Europa.

---

---

---

---

Si us han agradat els volums d'*Encegador*, ens agradaria recomanar-vos la lectura d'aquest altre llibre del mateix autor:

---

---



## **Solenoide**

ANTÍPODA, 24

Al Bucarest en blanc i negre de l'època comunista un professor d'extraradi transcendeix els límits de la realitat que l'envolta i posa en qüestió amb cinisme i humor una existència poblada de dones saturnines, metges sinistres, mestres mediocres i visionaris guillats.

*Solenoide* és l'obra magna de Mircea Cărtărescu, una recreació del que hauria estat la vida d'un escriptor fracassat. Un retrat de l'artista que lluita per resoldre el gran enigma que és el món a través d'experiències que transiten entre el somni i la realitat. Una aventura irresistible que mostra l'univers literari d'un dels escriptors més contundents de l'actualitat.

---